

BRICS

V jihoafrickém Johannesburgu skončilo 15. zasedání společenství BRICS, africké předsednictví bylo úspěšné. Ptáte se proč? Protože došlo k zásadnímu rozhodnutí o přijetí dalších členů. A to hned o šest států, které mají nejen velmi významný podíl na světovém trhu, ale mají i obrovský potenciál rozvoje. Navíc některé z nich před samotným vstupem překonaly politickými prostředky nejen vnitřní, ale i vzájemně dříve otevřené problémy. A tak k Brazílii, Rusku, Indii, Číně a Jihoafrické republice přibudou Argentina, Egypt, Etiopie, Irán, Saudsko arabské království a Spojené arabské emiráty. V číslech to znamená, že k 3,14 mld. obyvatel planety, kteří žijí na 39,7 mil. km² zemského povrchu, přibude další půlmiliarda lidí a dalších téměř osm milionů kilometrů čtverečních.

Ze sedmi kapitol závěrečného dokumentu je kromě Preambule o dvou člancích šest kapitol opravdu věcných prohlášení a závazků spolupráce do budoucna, které evidentně směřují ke skutečné prosperitě. Jde o partnerství pro vícepolaritu se závazkem rovného přístupu všech účastníků, bez nadbytečných a překonaných nesmyslů o jediné vedoucí imperiální mocnosti. Oněch osm článků jasně ukazuje, kam směřuje budování vícepolárního světa a že jde o skutečnou perspektivu bez uplatnění dvojího metru, o dialog a jasnou roli OSN. A to včetně naznačení jejího pevnějšího zakotvení a příští role jak Indie, tak Brazílie a Jihoafrické republiky. Když jsem to před více než 10 lety říkal na Dialogu civilizací na Rhodosu, tak to nebyl jen sen, ale návrh, který byl široce akceptován, protože zahrnuje jak nejlidnatější Indii, tak zástupce Jižní Ameriky a Afriky, které zatím nemají ve strukturách OSN odpovídající zastoupení a které je jim některými dokonce upíráno. Třetí kapitola se týká Podpory prostředí míru a rozvoje, kde v 15 člancích nacházíme mnohé odpovědi na způsob řešení současných konfliktů, ať už v Africe, na Středním východě, v Asii, či Evropě nebo v Tichooceánské oblasti, včetně dlouhodobě palčivých problémů, třeba postavení Palestiny.

Závěrečný dokument se týká i Ukrajiny a myslím, že je to dobrý základ pro co nejrychlejší dosažení míru. A opět nemohu nepřipomenout, že mezi základní lidská práva patří právo na rozvoj, jež je upíráno snad největšímu počtu obyvatel planety, kteří jsou dnes často označováni jako globální Jih. Proto se nejdelší, čtvrtá kapitola jmenuje Partnerství pro urychlený růst a je skutečným programovým základem spolupráce, která bude znamenat respekt k národním měnám, ale i k institucím, které BRICS nezatrácuje, ale požaduje jejich funkčnost pro všechny stejně. Zejména návrhy pro WTO jsou zcela zásadní. Stejně velká důležitost je pak dána Partnerství pro udržitelný rozvoj, kde ve 22 člancích nacházíme návrhy na ochranu životního prostředí, na skutečná řešení, do kterých se budou zapojovat všichni podle svých možností a nebudou mít katastrofální dopady na obyvatele, jako je tomu v případě Green Deal v Evropě, resp. v EU.

Nejvíce mne potěšilo, kolik místa (11 článků) se dává Prohloubení výměny mezi lidmi, kdy je patrné, že **politika BRICS je založena na dialogu**, porozumění, výměně mezi lidmi na jednotlivých kontinentech, mezi státy a kontinenty. Místo migrace, hledání práce na místě a hledání porozumění a spolupráce. Žádné povyšování se jeden nad druhého a vývoz demokracie. I poslední sedmá kapitola ve svých osmi člancích, které se týkají institucionálního rozvoje, se zabývá zejména přijímáním nových členů a text mne zatím nijak nenaplnuje obavami, že by šlo o byrokratizaci. Pořád platí, že za jednotlivé státy vystupují jejich ústavně odpovědní činitelé. A tak se mohou připojit k poděkování organizátorům z JAR, včetně soudruhů s KS JAR, kteří se na práci podíleli. Rozbor jednotlivých kapitol a dokonce někdy i článků si vyžaduje samostatné analýzy, tak ty až příště a postupně. Vojtěch Filip, iportal

Další miliardy z okna

Brněnská primátorka za ODS, Markéta Vaňková, je znovu v centru dění. Ještě ani nestačila vyšumět kauza »bílý prášek« a Vaňková má další, ještě větší problém. Vyšetřování detektivů Národní centrály proti organizovanému zločinu totiž ukázalo, že vedení radnice Brno-střed, obsazeno jejími spolustraníky z ODS, v roce 2012 přikleplo Vaňkové lukrativní půdní prostory s podmínkou rekonstrukce na byty o výměře celkem 300 metrů čtverečních. Vaňková navíc prý použila jako bílé koně svého švagra a jeho přítelkyni, kteří ovšem na následnou výstavbu bytů v těchto prostorech neměli dle vyšetřovatelů dostatečné finanční prostředky.

ODS a nakládání s veřejným majetkem ještě jednou. Stát totiž zvažuje nákup plynovodní sítě na našem území, aktuálně vlastněné firmou Net4Gas. To by samo o sobě nebylo nic špatného. Ostatně KSČM od počátku jako jediná strana kritizovala to, že se stát zbavil strategických sítí a odvětví. Problém ovšem je, že v této síti aktuálně neproudí žádný plyn a její nákup by tak podle všeho pomohl pouze německé pojišťovací skupině Allianz, jež je konečným majitelem této sítě, spolu s kanadským penzijním fondem OMERS. Po odstřížení České republiky od ruského plynu k nám totiž plyn proudí pouze z Norska a z terminálů na zkapalněný plyn. I proto objem plynu přepraveného plynovody Net4Gas zaznamenal loni meziroční pokles o 98 % a letos pokračuje v nastoleném trendu. Jeho plynovody na našem území nejsou ani tranzitní a Net4Gas tak nemůže vybírat ani poplatky za tranzit, kvůli čemuž se společnost dostala do dluhu ve výši astronomických 34 miliard. Část v hodnotě 10 miliard korun musí být zaplacená v roce 2025 a další dluhopisy v hodnotě přibližně 7,7 miliardy korun do konce roku 2026. Vyrovnaní zbylých závazků potom věřitelé očekávají postupně do roku 2031. Tento dluh podle ekonoma Lukáše Kovandy nákupem plynovodní sítě případně na nového majitele a ve výsledku jej na úkor zahraničních korporací zaplatí daňový poplatník v České republice. Takhle se vláda snaží dostat veřejné finance pod kontrolu? Nákupem společnosti před bankrotem, s dluhem ve výši desítek miliard, které se pak přičtou ke státnímu dluhu? Plní snad ministr Sikela nějaké zadání? Je zajímavé, že českým důchodcům vláda letos sebrala 20 miliard, ale těm kanadským je hodlá de facto dát! **K.Konečná**

Odkaz Slovenského národního povstání žije

Dne 29. srpna si tradičně připomínáme výročí vypuknutí Slovenského národního povstání. Ačkoliv povstání neskončilo podle optimistického scénáře a bylo po pár měsících nacisty potlačeno, mělo obrovský morální, politický i vojenský dopad.

Především proto, že ukázalo, že přes existenci klerofašistického Slovenského státu většina Slováků s myšlenkami fašismu nesouhlasí a je ochotna se jim postavit se zbraní v ruce.

Jedním z bojovníků SNP byl i komunista Jan Šverma, u jehož sochy se v den výročí každý rok objevují květiny a svíčky. Stejně jako jeho pomník rozkvetly po celém Slovensku v těchto dnech stovky a tisíce pomníků padlých hrdinů SNP, a to nejen na středním Slovensku, kde byly boje nejprudší. Jan Šverma však nebyl jen odvážným mužem SNP. Byl právníkem, komsomolcem, odborářským předákem, partyzánem, ale i hrdým Slovanem, vlastencem i internacionalistou, vypravěčem napínavých příběhů a oblíbeným společníkem se smyslem pro humor. Tak na něho vzpomínali jeho blízcí, kteří vstoupili do jeho – pouhých 43 let dlouhého – života.

Šverma přišel na Slovensko, aby jako komunistický poslanec podpořil úsilí slovenského lidu stavějícího se na odpor nacismu. Krátce před 10. listopadem 1944, kdy vyhasl jeho nadějný život, byl vyzván k návratu do Moskvy. Odmítl se slovy: »Celý život bych se musel stydět, kdybych opustil slovenský lid v okamžiku tak vážného nebezpečí. Přijel jsem na Slovensko nejen pronášet projevy a psát články, ale i bojovat se zbraní v ruce.«

Toto rozhodnutí se mu stalo osudným a 10. listopadu 1944 při ústupu partyzánské jednotky přes vrchol Chabenec zemřel zimou a vyčerpáním. Slovenské národní povstání hodnotil Jan Šverma především jako boj za obnovení Československa: »... boj slovenského lidu je nesmírným přínosem pro celý náš československý osvobozenecský boj, pro společný boj všech našich národů proti společnému nepříteli a za společný cíl – za lidovou demokratickou sociálně i národnostně spravedlivou Československou republiku.«

Národní hrdina Jan Šverma byl významnou osobností nejen komunistické strany a dělnického hnutí, ale celé Československé republiky. Jako jediný poslanec předválečného Národního shromáždění položil život v boji proti fašismu se zbraní v ruce, přesto musela být jeho socha z tehdejšího Švermova mostu odstraněna stejně jako jeho jméno ze stanice metra Jinonice. Tak se nová doba staví ke svým hrdinům.

Vzpomeňme památky nejen Jana Švermy, ale všech hrdinek a hrdinů SNP, kteří mnohdy s holýma rukama vyšli vstříc nebezpečí s myšlenkou na svobodu a mír. Odkaz povstání si ale nestačí jen připomínat. Musí se stát odkazem každodenně žitým. A není lepší způsob, jak vyjádřit úctu a vděk všem, kteří se v minulosti postavili proti fašismu, než že nadchneme mladé lidi pro myšlenky antifašismu v míru.

Parlamentní listy

Lenin – co by, kdyby...

Třicátého srpna roku 1918 spáchala eserka Fanny Kaplanová (vlastním jménem Rojzmanová) atentát na Lenina. Byl večer, bylo to v Moskvě před Michelsonovým závodem na výrobu zbraní. Údajně poté, co vůdce revoluce vyšel ven z haly, kde mluvil o nutnosti boje proti vzbouřivším se Čechoslovákům. To, zda o nich mluvil, lze napsat také se slovem »údajně«, stejně jako to, že to byla Kaplanová. Prý jediným svědkem je Leninův řidič. Nevíme, ani kolikrát bylo vystřeleno. To, že atentát nedopadl podle záměru, víme však přesně. Také to, že přes okamžitou operaci jednu ze tří kulek, která se dostala až k páteři, se lékaři nepokusili vyjmout. Měli obavu, že by způsobili větší komplikace,

než když ji nechali na místě. Proto způsobovala Leninovi až do konce života velké problémy a dokonce v následujících letech mohla ovlivnit jeho soustředění či dokonce i průběh jeho nemoci, jež začala rokem 1922. Mohla, to víme, ale nakolik, se můžeme jen domnívat.

Kdo byli esefi? Sociální revolucionáři zaměřeni především na venkov. V jarních volbách 1917 se stali nejsilnější stranou v Rusku, a proto získali křeslo předsedy vlády. Postupně se však rozdělili na dvě části – levé a pravé esery. Ti leví se přiklonili v říjnu k bolševikům. Politicky vycházeli z hnutí narodníků, tedy těch, kteří nakonec sklouzli k atentátům. Brzy po revoluci mezi nimi a bolševiky došlo k roztržce. A jsme u Kaplanové, která měla za sebou už pokus o atentát na kyjevského gubernátora Suchomlinova. Důvod atentátu? Údajně opuštění revolučních cílů bolševiky, »zrada revoluce«. Jak si to vykládat, se těžko někdy dozvíme. Rozepře mezi bolševiky a levými esery, kteří společně vybojovali Říjen a pak se názorově rozešli, především pro některé priority, trval v době atentátu už několik měsíců. Fanny Kaplanová ho řešila po svém. Jenže byla sama? Bylo to z její hlavy? Tři dny po atentátu měla být popravena. Píši měla, protože se opět vyskytují pochybnosti. Avšak to, že byla, je přece jen pravděpodobnější. Co vlastně atentátem Kaplanová či skupina, byla-li jaká, sledovala? Podle narodnického myšlení se zavražděním představitele naruší nejen moc, ale v určitých případech se dokonce pozvednou lidé, tedy venkovský lid, ke vzpouře, která tuto moc svrhne. Proto v Rusku ještě do revoluce bylo tolik atentátů. Jenže, byly však jen v Rusku?

Ve Spojených státech byli zavražděni prezident Lincoln (1865), Garfield (1881) a McKinley (1912), v Rakousku premiér Karl von Stürgkh (1916) – to vynechávám císařovnu Alžbětu (zavražděna roku 1898), protože tady nešlo o politické spiknutí, atd., atd. Cílem Kaplanové bylo odstranit vůdce revoluce a chopit se moci anebo alespoň zabezpečit, aby se do čela dění postavila jiná osobnost. Člověk, jenž by byl vstřícnějším k jejich názorům.

Připusťme, že by se atentát na Lenina podařil. Změnila by se bolševická politika? Asi změnila, druhý Lenin nebyl k dispozici. Jakým směrem, se můžeme jen domnívat. Záleželo by na tom, kdo by byl zvolen do člena bolševické strany. A jsme u slavné

Feuerbachovy studie o »úloze osobnosti v dějinách«. Vím, že události samy vytvářejí vůdce. Že nastane-li taková situace, objeví se někdo, kdo ji zvládne a postaví se do čela dění. Ale je to skutečně tak? Proč Komuna nenašla svého skutečného lídra? A proč naopak Napoleon uspěl při snaze zklidnit rozháranou zemi vzpomínající se z hrůz počátku devadesátých let? Protože byl nejen vůdce, který přišel ve správné době, ale dal Francii určitý program. Proto ti po něm nemohli dlouho uspět a byli jen loutkami ponapoleonských vítězů. Dodnes si Francie »svého« Napoleona váží, i když jeho postava je spomíná. Zřejmě by se v Rusku, pokud by Lenin zahynul, vše vyvíjelo nějakou dobu stejně. Po skutečném vůdci, myslitel, který vidí i do budoucnosti, by však přišli ti, co by těžce vybojované vítězství mohli promrhát ve sporech a nakonec třeba převrátit naruby.

Revoluce zrodila Lenina, ale platí to i opačně – Lenin zrodil revoluci. Nebylo jistě jen jeho zásluhou, že Občanská válka skončila vítězstvím revolucionářů. Museli vedle něj stát takoví lidé, jako byl Trockij, Sverdlov, Stalin, Kameněv, Zinověv, Antonov-Ovsejenko, Tuchačevskij, Urickij, Kalinin, Lunačarskij, Litvinov, Frunze, Majakovskij, Kollontajeva, Dzeržinskij, Bucharin,... Ne vždy s ním souhlasili, ale nakonec naplňovali jeho vůdčí myšlenky a podřizovali se jeho intelektu. Přitom toto období muselo bohužel postrádat měkkost. Dokázal revoluci po vítězství v Občanské válce dát náplň. Víze vyslovené na počátku se za jeho vedení krok za krokem začaly naplňovat. V tom se Leninův kabinet lidových komisářů lišil od předchozích vlád (jen připomínám, že to, co slíbil premiér Fiala, bylo brzy rychle zapomenuto a už jako premiér nám dokonce veřejně přiznal, že s předvolebními slibů to stejně vítězové nemysleli vážně). Lenin dokázal stmelit kolektiv spolupracovníků. Takže i ti, co prosazovali jiné názory, nakonec ten Leninův přijali za svůj. Síle argumentů nedokázali vzdorovat, a když přece jen zaujali menšinový názor, poté, co se přesvědčili, že ten Leninův byl správný, znovu se postavili po jeho bok. Nemusel nikoho násilně odstraňovat a ani neodstraňoval. Proto se Kameněv a Zinověv, na čas vyřazení kvůli prozrazení začátku povstání, znovu objevili ve vedení země a strany bolševiků. Stejně tomu bylo v případě Lva Trockého a jeho postoje k jednání o Brestlitevském míru.

Summa summarum: Lenin byl osobnost. Jeho úloha v revoluci byla nezastupitelná. Pokud by se atentát podařil, vývoj revoluce by zřejmě nabyt jiný směr. Možná dokonce, že revoluce by »zůstala nedokončená« (Isaak Deutscher) a stala by se jen epizodou v dějinách 20. století. Jaroslav Kojzar, iportal24

HOKEJ – TO JE HRA! 1

Myslím si, že slůvko hokej je každému kladeňáku blízké, a to i těm, co sport nesledují. V minulosti naše město připomenul celé republice, ba i Evropě. Je to zřejmě i ze zdi sportovní slávy u Sletišť, hokeji je zde věnován největší prostor. Než si připomeneme jeho úspěchy, podíváme se na to, jak tato hra, původně lidová zábava, dnes obrovský byznys, vlastně vznikla.

Prapůvod všeho sportování můžeme vysledovat ve starém Řecku. V Athénské národnímu muzeu je možno vidět reliéf, na němž dva muži proti sobě rozehrávají zahnutými holemi míček. Přes starý Řím se sportování šířilo dál do Evropy a po kolonizaci Ameriky i tam. Ve Skotsku byl znám sport bandy, v Irsku mu říkali skinty. Na severu Ameriky si prý indiáni udusali sněh a dřevěnými holemi bojovali o dřevěný míček. Takže v zemích, kde býval dostatek sněhu, se hrály hry s prvky hokeje. Hrál se bez omezení počtů, kdo přišel, zahrál si, kdo chtěl, odešel. Jakýsi Mr. Robertson vymyslel proto pevná pravidla a vznikla nová hra - lední hokej. Základní prvky pravidel jsou platné dodnes, třeba rozměry hřiště či délka zápasu. Počet hráčů na ledě se upravoval – zmenšoval se spolu s dovednostmi hráčů. Původně se hrály dva poločasů o třiceti minutách, později byla hra upravena na tři třetiny, hřiště bylo rozděleno rovněž na třetiny. Velmi se lišila branka, ta první byla široká 2,5 metru. Jak hra nabývala na síle a rychlosti, zmenšovala se až do dnešních rozměrů. Původní kotouč- puk byl ze dřeva, brzy ho nahradila guma. Přibývalo lepší a lepší vybavení brankářů i hráčů v poli. Zvyšoval se počet aktérů až na dnešní čtyři útočné řady a tři dvojice obránců. Začalo se střídát nejen při přerušení hry, ale podle potřeby i během hry. K trenérům přibývali pomocníci, kondiční trenéři, maséři, speciální trenéři brankářů. Kolem hráčů samých krouží jejich agenti - skauti. Měnila se třeba pravidla pro překračování třetinových čar. A další mnohé drobné změny. Také zákazy – upravena byla délka čepele, stanoveno její maximální zakřivení. Dnešní hokej je nejrychlejší hra, hrozně tvrdá. Puk létá rychlostí až 175 km za hodinu. Kluboví lékaři mají při zápasech často plno práce.

V Montrealu v Kanadě zorganizoval první zápas jistý Mr. Creighton. Bylo to dne 3.3. roku 1875. V hale Victoria Skating Rink ho sehrál tým Mc Gilovy university proti bruslařskému klubu Victoria. Hra měla úspěch, brzy pronikla také do USA. Byly organizovány soutěže, samozřejmě na amatérské úrovni. Montrealská hokejová asociace byla založena v roce 1866, ta Americká o deset let později.

Kanadský guvernér, **sir Frederick Artur Stanley** byl velkým fandou nové hry. Stanleyho synové byli hokejisté, hráli v ottawských amatérských týmech, což vyústilo v to, že Lord Stanley i jeho žena se stali věrnými fanoušky ledního hokeje. V roce 1892 zakoupil v Sheffieldu stříbrnou vázu a dal Kanadě ceněnou národní ikonu – Stanley Cup. Původní název zněl *Dominion Hockey Challenge Cup* a určil ji pro nejlepší amatérský tým, v roce 1909 se však stala trofej pouze pro týmy profesionální. V roce 1915 se dvě profesionální ligy, NHA a PCHA dohodly, že budou bojovat o Stanley Cup. Po době slučování a odstupování týmů se Stanley Cup v roce 1926 stal trofej pro vítěze NHL - Národní hokejové ligy Kanady a USA (National Hockey League). Ta byla na profesionální úrovni založena ale až v roce 1917. Tato nyní slavná trofej nese Stanleyho jméno jako vzpomínku na jeho lásku k hokeji, sportu a životu v Kanadě. Díky tomu byl v roce 1945 Stanley uveden do Hokejové síně slávy.

(**Stanley Cup** -česky též **Stanleyův pohár** je hokejová trofej udělovaná každoročně vítěznému týmu playoff NHL. Bývá též nazývaný **The Cup** (Ten Pohár), **The Holy Grail** (Svatý grál) nebo **Lord Stanley's Mug** (Džbánek Lorda Stanleyho) a **Lord Stanley's Cup** (Pohár Lorda Stanleyho). V ostatních třech hlavních severoamerických soutěžích (NBA, MLB a NFL) se pohár vyrábí každý rok nový, ale Stanley Cup koluje mezi týmy. Tým si ho může ponechat do té doby, než ho vyhraje jiný tým. Na podstavec poháru jsou vyrývána jména trenérů, managementu a hráčů, kteří se zasloužili o získání poháru pro jednotlivé týmy. Původní pohár je vyroben ze stříbra a má výšku 18,5 centimetru a průměr 29 centimetrů. Celá současná

trofej, podstavec osazený kopíí originálního poháru, je vyrobena ze stříbra a slitiny niklu, měří 89,54 centimetrů na výšku a váží 15,5 kilogramu.)

V Anglii se hrála hra, podobná hokeji, ale s míčkem. Hokej podle kanadského způsobu zaujal zejména studenty. Ale kde vzít v Anglii led? Tak k prvnímu historicky známému utkání v ledním hokeji v Evropě došlo ve Švýcarsku ve Svatém Mořici roku 1885. Zápas sehráli studenti universit Oxford proti Cambridgi. Brzy se rozšířil hokej i do řady zemí v Evropě, začal se hrát ve Švýcarech, Francii i v Anglii. Už v roce 1899 přivezl propagátor českého sportu Josef Rössler Ořovský z Francie do Čech ukázkové vybavení a pravidla hry. Pod záštitou České amatérské unie vznikaly první náznaky nového sportu – pod názvem bandy hokej. Jak to pokračovalo, to si řekneme příště. Pavel Hruban

David Rath :

Já a návrat do politiky? Kdo by chtěl kriminálního?

Politickou kariéru někdejšího hejtmana Stř.K a ministra zdravotnictví Davida Ratha přetřela v roce 2012 korupční kauza. Stal se historicky prvním českým poslancem vazebně stíhaným během výkonu mandátu. Odseděl si dva tresty a podmíněně propuštěn byl dne 16. května 2023. Nyní se naplno věnuje své profesi lékaře, a ačkoli tvrdí, že politiku »spíše nesleduje«, má v ní větší přehled než mnozí, pro které je denním chlebem. Ostatně – posuďte sami, jakkoli rozdílné názory můžete mít...

Pane doktore, jak stiháte sledovat politiku, když už nejste aktivním politikem?

Snažím se jí spíš nesledovat.

Proč? Kvůli duševnímu a fyzickému zdraví, protože duševní zdraví je propojeno i s tím fyzickým. Naše politika a politika EU, minimálně v posledních pár letech, nejsou něčím, co by mělo příznivý účinek na zdraví člověka. Ono se to začalo lámat už někdy kolem toho roku 2008, kdy nastoupili Topolánek s Kalouskem a začala velká krize. Nyní to má prohlubující se tendenci. A zvláště poslední rok a půl od nástupu této vlády se situace hodně zhoršila. Musím ale říci, že útok na mé duševní zdraví znamenal už covid, a hlavně ten chaos vyvolaný tím, že jeden den se něco nařídilo, druhý den se to odvolalo a třetí den se nařídilo něco podobného, aby se vše čtvrtý den zase trochu upravilo. Takže to už na mě působilo, řekl bych, dost depresivně. Proto jsem snížil frekvenci sledování hlavně mainstreamových médií a od nástupu této vlády a především pak od momentu, kdy začal konflikt na Ukrajině, jsem minimalizoval sledování mainstreamu opravdu výrazně, protože mně to nedělá dobře.

Ke covidu i Fialově vládě se, když dovolíte, dostaneme, nicméně vy jste nakouzl politiku EU. Nedávno jsme dělali průzkum mezi neparlamentními protivládními subjekty a parlamentním hnutím SPD, zda jsou pro vystoupení ČR z Unie. Co byste mi odpověděl vy sám za sebe? Evropská unie v posledních, řekneme osmi, deseti letech skutečně pracuje na tom, aby dovedla většinu občanů k názoru, že je lepší ji opustit. Mně to je líto – a řeknu proč. Protože původní myšlenka toho evropského společenství je správná – Evropa suverénních samostatných států, které dobře spolupracují v oblastech, jež jsou pro ně výhodné, to znamená zejména v oblasti ekonomické. Vzájemně se vyměňují zboží, prodává se a kupuje bez nějakých bariér. Je možné využívat pracovní sílu flexibilně, je možné cestovat bez jakýchkoli bariér. To jsou věci, které otcové-zakladatelé EU vymysleli strašně dobře. Jenže otcové-zakladatelé už jsou často po smrti nebo hodně staří, a přišla tam generace totálních trubců. To znamená lidí, kteří vyrostli ve skleníkovém prostředí bruselských kancelářů, luxusu, zahálky a v podstatě odtržení od běžného života. Takže vůbec netuší, jak žije většina obyvatel EU a jejich jednotlivých částí, tedy konkrétních zemí. A vymýšlejí čím dál tím větší nesmysly, čímž proti sobě stále víc popuzují občany.

Například? Úplně nejsputnější, co lze dneska vidět, je jejich fanatický tlak na zrušení výroby spalovacích motorů. To nás totálně ekonomicky zlikviduje! Něco jiného je určitá koexistence elektromobility s klasickou mobilitou, aby se časem, například postupem desítek let, ukázalo, která technologie je pro lidi lepší, která je ekonomicky i ekologicky výhodnější. To by bylo něco úplně jiného než z nějaké kanceláře vydat zákaz směřující k určitému datu. Tohle jsem si nedovedl představit ani v těch nejčernějších snech. Můžu vám říct, že kdyby mi to někdo řekl v době, kdy jsme rozhodovali o vstupu do EU, tak bych se s ním do krve hádal, že nic takového nemůže nastat. Bohužel teď vidíme, že může.

A teď se vracím k vaší původní otázce. Já jsem určitě pro to, aby existovalo referendum o možnosti vystoupení z jakékoliv struktury, ať je to EU nebo cokoliv. Anebo naopak přistoupení. Takové věci si musí občané rozhodnout taky sami, protože důsledky budou dopadat na každého. No a v okamžiku, kdy by to referendum bylo vypsáno, bych teprve musel dát na jednu miskou vah všechna pro, a na druhou všechna proti, a pak by bylo vidět, co v danou chvíli převažuje. Ale nutno říct, že se posouvám od člověka, který byl pro vstup do EU – právě z těch důvodů, jež jsem vysvětlil kvůli těm pilířům, co přinesli otcové-zakladatelé a co skutečně způsobilo nebývalý hospodářský růst, a tedy i růst životní úrovně – opačným směrem. Ten růst byl od nějakých šedesátých až do devadesátých let v celé západní Evropě, a pak i částečně u nás. Jenže posledních deset let bohužel, jako kdyby si v Unii vzali za úkol negovat skoro všechno dobré a vymýšlet jen věci, které mě přijdou jak ze špatného dystopického románu.

Jakožto bývalého poslance a hejtmana za ČSSD bych se vás rád zeptal i na to, co říkáte na současné směřování strany, která před 2 lety vypadla z PS...

Začnu trochu odlehčeně. Jsem rád, že je tady konečně zase ČSSD a že Jana Volfová se této značky ujala, když se jí strana zbavila. I takoví lidé jako Jiří Paroubek nebo dokonce i Miloš Zeman to podporují a vítají. To jsou politici, kteří v ČSSD něco znamenali a způsobili její významný vzestup k volebním výsledkům přes 30%. Myslím, že je to do značné míry odpověď na to, co nastalo po odchodu Paroubka. Byla to v podstatě jakási – ať už chtěná či nechtěná – destrukce strany. Mně to přišlo, že všichni ti, kdo pak stanuli v čele ČSSD – od Sobotky, přes Hamáčka, až po Šmardu dnes – začali být unavení ze svých voličů. Takže to je asi jediné vysvětlení úpadku sociální demokracie. Ona zanevřela na své voliče a změnila své cíle i program, aby se zalíbila jiným voličům, kteří ale mají své strany.

A co vy osobně? Neplánujete návrat do velké politiky?

Určitě ne. Alespoň v nejbližších několika letech, a to z mnoha důvodů. Však si to uvědomte – kdo by stál o kriminálního... Petr Kojzar, iportal24

Milady Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

E-mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB://<http://kladno.kscm.cz> MIC 47 437

Nevyžádané příspěvky nevracíme